

[Fibiger.]

mål. I den anledning var der forskellige blade, som faldt over mig: at kirkeministeren kunne tænke på at tage den ret bort fra menighedsrådene, som de een gang havde fået, det var forfærdeligt.

Sådan som forholdene har udviklet sig, tror jeg ligefrem, det er helt nødvendigt, at man finder en form, så man kan komme til at ansætte præster uden om menighedsrådene, netop ud fra den betragtning, at de præster, der rejser ud — og det er måske dem, der er mest ideelt indstillet — både på missionsmarken, til Grønland og Færøerne og for Dansk Kirke i Udlandet, har meget vanskeligt ved at komme i embede herhjemme, idet menighedsrådene ikke kan få dem at høre og ikke kender dem — og menighedsrådene vil jo helst se den mand, de skal have som præst. Man har nævnt kapellaner og andre ansatte og været inde på, at man måske her kunne udligne, således at ministeren fik flere muligheder for selv at besætte disse stillinger, og der blev flere muligheder for, at ældre præster kunne blive forflyttet. Thi det er meningsløst, at en præst, der er blevet op imod de 50 år, og som har fået nogen erfaring, og som man skulle synes netop bedst egner sig til at være præst og sjælesørger for alle i et sogn, i virkeligheden er udelukket fra at blive forflyttet. For sådan er det næsten, og præsterne regner selv med, at hvis de først er nået op imod 50 år, kan de ikke blive forflyttet. Den bestemmelse, som man har foreslået, også fra ministerens side, at præster kan bytte embede, forekommer mig udmærket. Jeg tror nu ikke, det er noget, der vil forekomme ret tit, men det glæder mig, at man har indført det, for der kunne godt være forhold, der bevirkede, at man gerne ville bytte, og tilfælde, hvor det ville være gavnligt for både præst og menighed at skifte. Jeg har også set, at man fra alle sider i det kirkelige udvalg har givet sin tilslutning dertil. Ministeren lægger måske mærke til, at jeg altid lægger vægt på, om der i det kirkelige udvalg har været en vis tilslutning til de forslag, vi beskæftiger os med her i rigsdagen, og at man ikke skal tage spørgsmål op, uden at de har været behandlet for et kirkeligt forum.

Når nu den højtærede minister har fremsat dette og ligesom taget noget fra menighedsrådene, har man indtrykket af, at ministeren ligesom gerne vil give dem noget til gengæld: når nu jeg tager noget fra jer, skal I dog vide, at jeg er venligt indstillet overfor jer, og derfor skal det være således, at når $\frac{3}{4}$ har indstillet en præst, skal I også være vis på, at I får ham kaldet. Jeg ved

ikke, om man har en lignende bestemmelse andre steder. Jeg er ikke vis på, at det er rigtigt, at man fra ministeriets side binder sig så stærkt, at fordi der er $\frac{3}{4}$ majoritet — nogle steder kan det altså blive mindre —, skal man absolut tage den mand. Der kan jo være forskellige forhold, som gør sig gældende, f. eks. hvad biskoppen mener om det, og det kan være rimeligt at få også andre udtalelser. Om det måske ikke er helt rigtigt, at minoriteten bliver udelukket, eller at den mand, der er indstillet, og som har særlige kvalifikationer, bliver udelukket, når han dog har fået en del af stemmerne, er et spørgsmål, som vi kan forhandle om i udvalget.

Jeg er glad for, at ministeren siger i sin tale, at det vejer tungt til, hvad menighedsrådsforeningens bestyrelse har sagt til det spørgsmål, at man for hvert 10. embede kan besætte på anden vis end den normale. Jeg ville ønske, at man ved forskellige andre lejligheder havde været lige så lydhør overfor, hvad menighedsrådsforeningens bestyrelse har ønsket i ting, der har været forelagt her. Dér har man sagt fra forskellig side, at det var ligegyldigt, hvad menighedsrådene mente. Jeg er enig med ministeren i, at det er af stor betydning, at man netop kan få menighedsrådenes tilslutning til de ændringer, man foretager, fordi det dog først og fremmest er dem, der har med disse ting at gøre, og som skal varetage de interesser.

Der er en ting, jeg egentlig gerne ville nævne her, selvom jeg måske kunne have ventet med det til udvalget, for at man kan tage stilling dertil. Jeg ville gerne have en ændring ind i menighedsrådsloven. Det spørgsmål har været fremhævet også under debatten i dag, at når nyvalgte menighedsrådsmedlemmer får sæde i menighedsrådet, skal de afgive en erklæring, og jeg har omtalt som noget meget betydningsfuldt, at denne erklæring stadig opretholdes. Men jeg kunne ønske, at man gik videre for netop at præcisere den betydning, menighedsrådene har for kirken. Jeg kunne tænke mig, at når et nyvalgt menighedsråd har konstitueret sig, så skulle medlemmerne på en af de nærmest følgende søndage i forbindelse med gudstjenesten fremstilles for menigheden som dens valgte tillidsmænd, for at de ligesom kunne blive placeret, om jeg så må sige, dér hvor de hører hjemme: at det ikke er et rent økonomisk forhold, de skal varetage. Man skulle ved en højtidelig gudstjeneste fremstille dem for menigheden og sige: det er de mænd, I har valgt til at varetage disse ting. Jeg tror, det i menighederne ville blive modtaget med tilfredshed. Det er